

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

40. Compendiosissima & optima mortis præmeditatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

est, tunc vivere incipere, cum desine dum est: quæ tam A
stulta mortalitatis obliuio; in quinquagesimum & sexa-
gesimum differre sana consilia; & inde velle vitam in-
choare, quod pauci eam perduxerunt.

Sigismundus II. Rex Poloniæ, ob perpetuam cun-
stationem ac segnitatem in gravissimis negotiis, *Rex cra-*
stinus vocabatur. Tales certe nos sumus, homines *crastini*:
Omnia differimus, omnium libentissimè, si liceret, di-
latari etiam mortem. Sed moriendi negotium moram
non fert, dilationes non admittit: Cum mors pulsat, il-
lico trahendum est pessulum. Ergo, quod veteri verbo
dicitur: Si diu senex esse velis, maturè fias senex, quod
esse potes, nihil differendo. Rex Macedo ad tantum
victoriarum pervenit hac unâ re nihil differendo. Nos
optima queque differendo, omnia perdimus. Verè dixit

Serm. 125.

med.

Ad mortem

quibus gra-

duibus per-

venitur.

Chrysológus: Semper homo bona facere tunc cupit, quando

mors facienda tempus ademit. Ad mortem his plerumque

gradibus, velut qui ambulando dormiunt, pervenimus.

Primò salubria differre quotidie ac procrastinare inci-

piamus, dein aliquanto lentius agere, postremò peni-

tus oblivisci & omittere faciendâ, ita suaviter obdormi-

re & perire.

O mortales, fera nimis vita est crastina, vivite hodie:

stipem hodie date, de peccatis hodie dolere: quis enim

vobis spondit crastinum? Quod hodie fieri potest,

cur in alios fors nunquam secuturos, dies differtur? Dif-

ferre honesta, semper ferum ex noxiis fuit.

Iactura vita maxima, est dilatio:

Noluisse visus interiri est, qui distulit.

Properemus ergo & cogitemus, quantum celeritati ad-

dituri essemus, si à tergo instaret hostis, si equitem ad-

ventare suspicaremur, ac fugientium premere vestigia.

Eit hoc. Premimur, acceleremus & evadamus. Perduca-

mus nos in tutum, & subito de consideremus, quam pul-

chra res sit consummare vitam ante mortem. Maxi-

amum mortis solatium est, NIHIL DISTULISSE.

Quod so-

lariu mor-

tis.

§. 38. Venatus mortis.

Basil. gener.

Cone. cepit

an. 1431. &

dauravit ad

an. 1441.

Ioan. Nider

l. 2. Form.

l. 3. qui que

narrat, probè

sibi cognita

affirmat.

*G*uilielmus III. Dux Bavariæ, pater pauperum, ho-

minumque religiosorum omnium terror, quem vi-

ta functum, etsi omnium voces siluissent, pro funere

fatidatissent tot complorantium voces & lacrymæ.

Hic, inquam, laudatissimus princeps, ubi è Concilio

Basileensi, cui Cæsaris loco præerat, Monachium rediit,

omnium tale habuit. Videbatur sibi videre eminentissi-

mè staturæ cervum, qui altero quidem cornu cæpanulas,

altero accensos cereos præferret. Fugientem hanc fe-

ram venator & canes certatim insequiebantur. Interclu-

sissimè evadendi viis territum animal in cæpeteri-

um Divæ Virginis profugit. Hic sepulchrum inhu-

mando homini apertum, præcipiti cursu irruens cervus,

captus & occisus est. Evigilavit his princeps, & quid si-

bi hoc somni vellet; secum ipse disquisivit. Altero die,

quid somnasset, suis etiam proceribus narravit. Varias

habuit interpretationes hoc somnium. Quibus auditis,

Dux Guilielmus: Ego, inquit, sum cervus ille, mortalem

hanc vitam brevè finiturus; in illo ipso beatæ Virginis

templo humari volo. Omnia ordine facta, & prælagia

eventum habuerunt. Brevè morbus & mors Guilielmi

principis corpus in sepulchri latebras coegerunt, animo

utique in caruleas illas oras evolante. Bona mors initi-

tium est æternitatis beatissimæ.

§. 39. Cur quotidiana spectantes funera, mortè non cogitemus?

Diabolus

ita pingit

quod pro-

ximum no-

bis est, ut

putemus

remotissi-

mus.

*D*iabolus, pictor peritissimus, ita pingit ad Oprices

legem, ut quod ante nos & proximum nobis est,

putemus remotissimum. Hinc quasi mille annis victuri,

longissimam nobis securitatem à morte pollicemur.

Hinc funera spectamus & ridemus quasi nos nunquam

futuri funus. Quotidie morimur, tamen nos esse æter-

nos credimus.

Thomas Morus, illud Angliæ fidus, ne ulla cuiquam
ætas liberius vivendi spatium promitteret, hac hypo-
typosi submonens: Sicut qui è carcere, aut ducitur ad
patibulum, etsi longiore ducatur viâ, non tamen ideo
patibulum meruit minus, quia eò perventurus est tar-
dius: & licet sit firmis pedibus, vegetis oculis, valido pe-
ctore, cibis potisque etiamnum ei sapiat, hoc tamen
illum extremè angit, *Iam in viâ esse*: Et nos omnes du-
cimur ad mortis patibulum, in viâ jam sumus omnes,
& intervallis exiguis disjungimur. Non deferunt nos
morientes, sed antecedunt. At dicas: Sanissimus sum,
nec quidquam mortis sentio. Quidquid dixeris: In viâ
es; & nos unâ cum in viâ sumus, jam imus. At ego,
ais, annum tricesimum nondum excepsi. In viâ jam eras
anno vicesimo, imò decimo, imò & primo anno, primâ-
que horâ; perge tantum brevè eris in termino. At som-
nus, cibis, potulque adhuc mirè sapiunt. O deliræ, hæc
mors non curat: Jam in viâ sumus, respice, jam tibi mi-
natur patibulum; ducis, exiguum superest temporis,
& expirasti, tecumque omnis tua pompa, aut luxuria.
Omni nostra vita, ad mortem est viâ.

§. 40. Compendiosissima & optima mortis præmeditatio.

VT tibi mors felix contingat, vivere discere:
Vt felix possis vivere, discere mori.

Hæc summa rerum; hæc ars artium est. Bene vivere, *Sen. de brev.*
totâ vitâ discendum est, & quod magis fortasse quis mire-
tur, totâ vitâ discendum est mori. Tot maximi viri, relictis *vita e. 7.*
omnibus impedimentis, cum divitiis, voluptatibus, officiis re-
nuntiassent, hoc unum in extremam usque ætatem egerunt, ut *Bene vive-*
vivere scirent: plures tamen ex his, nondum se scire confessi, *re totâ vitâ*
è vitâ abierunt. Et quâ ratione hoc illi scirent, qui nun-
quam id discere conati sunt? Plurimi mortalium non
curant, quam bene vivant, sed quam diu; cum omni-
bus possit contingere, ut bene vivant; ut diu, nulli.
Quidam tunc vivere incipiunt, cum desinendum est.
Hinc inanes omnium bonorum sumus, quorum desi-
derio, in fine vitæ laboramus, timidi mortis, inscii vitæ.
Quisquis igitur discere cupit artem vivendi, discat prius *Ars mo-*
moriendi. Supervacaneum forsitan putat quis illud di-
scere, quo semel tantum in hanc curam incumbere debeat. *riendi prius*
quare omni studio in hanc curam incumbere debeat. *discenda*
Semper enim discendum est, quod an sciamus, *quâ vi-*
experiri non possumus. Res magna non est vivere, res *vendi.*
magna est mori.

§. 41. Hodie mihi, cras tibi.

Franciscus I. Rex Galliarum à Carolo V. captus, Delirii Ada-
mæ in Madriti in pariete legisset Caroli Symbolum: *sum tom. 2.*
Plus ultra, adscriptum: Hodie mihi, cras tibi. Non succen-
dit victor, sed intellexisse se testatus, subscripsit: Homo *mibi pag.*
sum, humani nihil à me alienum puto. *576.*

Eleganter Gregorius Nazianzenus: Caput, inquit, *Orat. contra*
jam canescit, prope est ætas vitæ: in nos forte salix acuitur, & baptisimum *dilatatum.*
timeo ne nobis dormientibus, & in unâ spe occupatis, repente
accedat messor terribilis. Sed diceas: Senes metuant, ego
juvenis sum. Noli decipi, non definitur mors certo
tempore ætatis. Idem feretrum hodie senem, cras ele-
gantem adolescentem, perendie virum robustum, dein
virginem aut verulam effert. Ad eam Annaus Philoso- *Epist. 12.*
phus: Mors, inquit, tam juveni ante oculos debet esse quam *med.*
seni. Non enim citamur è tabulis censualibus, in quibus *Mors ante*
juniores senioresque notati, & cuiusque adeo ævum, *oculos po-*
Talis autem citatio in militiâ & delectu obtinebat; at *nenda.*
non in morte. Omnium morientium suprema saluta- *Morientiâ*
tio & monitum est: Hodie mihi, cras tibi. Sed & mortuo- *salutatio*
rum hoc carmen est, qui è tumultibus acclamant: Mihi heri, quæ? *que?*
tibi hodie. Memento mortis, memento æternitatis, quam *quæ?*
ego hesternâ, tu luce hodiernâ incipies aut crastina, æter-
que nullâ finiturus.

§. 42. Er-